

Hanka Hosnedlová

Černobílá story

Ten anděl stál kousek vod vrátek, celej nákej zplihlej, s urousanýma křídla a vorvanou tunikou, jako kdyby prolít šípkovým roštím. Bylo mi ho fakt líto, když tam tak schlíple postával jako zmoklá slepice, fakticky jako taková velká bílá zmoklá slepice. A pak se najednou ještě rozbřečel. To už bylo i na mě moc. Bouch jsem ho chlapácky do zad, tedy mezi ty urousaný oškubaný křídla a říkám takovým tím mámovsko-tátovským hlasem: „Tak nebul, člověče, copak chlapi brečej?“

„Já, já... já nejsem člověk a chlap taky ne, protože my andělé jsme...“ chvilku zaváhal, popotáh nosem, rozpačitě zamrkal a pak ze sebe vymáčk skoro šeptem, jako by vyslovoval sprostý slovo: „...bezpohlavní...“

To mě tedy kapku vyhodilo z lajny. No a jak mu mám vlastně teď říkat, jak se vlastně oslovuje takovej střední životnej rod? A je von vůbec rodu středního, když není pohlaví žádnýho? To jsou tedy hlavolamy. Řeknu vám, jednomu by se z toho zavařily mozkový závity.

„No jo, tak už nebreč, eště sem neviděl brečet anděla...“ vlastně jsem anděla neviděl eště nikdy, ať už brečícího nebo nebrečícího. To jsem mu ale neřek. Proč taky. Vždycky jsem si představoval, že andělé jsou tady vod toho, aby tě zachraňovali před různějma průšvihama a pomáhali ti, jako ten, co ho měla babička namalovanýho v oválným rámu nad posteleva. Byl celej v růžovým, měl krásný zlatý vlasy a převáděl dvě kudrnatý děti přes lávku nad rozbouřeným potokem. To bylo fakt uklidňující, jak tam tak nad nima letěl a ruce měl ladně natažený nad jejich hlavama. Takovýho kdybych potkal, tak bych se určitě dal na pokání, ale tenhle uválenej, vorvanej zjev s nudlí u nosu a vlasama jak vrabčí hnízdo? Tomu bych snad radši zaplatil ruma...

To je vono! Vemu ho do hospody, tam si dá nějakýho prcka a bude zase líp. Jenom ho musím dát trochu do kupy, aby chlapi nečuměli.

„Tak hele, zajdem na gulášek a na pívko a hned se ti udělá líp. Jenom nevím, jak tě kapku zcivilizovat. Vypadáš děsně. Kde ses vůbec takhle zřídil?“

„To von!“ vzlyknul anděl a špinavým prstem ukázal do křoví naproti. Votočil jsem se a doslova jsem zůstal jako vopařenej. Von vám tam seděl takovej černej chlupatej – čert! Prostě pekelník. Měl malý článkovaný růžky jako kozlík, tedy jeden růžek měl nějak šejdrem, jakoby nahnutej nebo zlomenej. Dál měj dlouhej vocas se štětkou chlupů na konci a celej byl vobrostlej černošedou srstí. Ale v ksichtu byl docela milej, kdyby nebyl tak špinavej. Jenom vod vočí dolů měl takový světlejší pruhy, jak mu tudy stejkaly slzy. Von vám, věřte mi to, nebo ne, taky brečel.

„Tak vy ste se poprali?“ zeptal jsem se nedůvěřivě.

„Von si začal,“ fňuknulo čertisko z křoví.

„Když von mi sebral svatozář,“ nenechal se anděl a snažil se rukávem šmouhatý tuniky utřít nudli u nosu. No jo, teď mi to došlo, dyť von nemá takovej ten žlutej kroužek, tu svítivou žlutou placku nad hlavou.

„Jo, když von mi plivnul na oháňku, a to je takovej náš čertovskej radar, něco jako vaše džípieska. A jak mi na ni plivne nákej takovej nebeskej pošuk, tak to přestane fungovat,“ žaloval o sto šest plačky umouněnc a pomalu vylejzal zpod křoví.

„A k čemu ti ten naváděcí systém vlastně je?“ nedalo mi to, abych se nezeptal, i když jsem tak trochu už tušil.

„No, to mi tam dispečer Belzebub naprogramuje na toho, koho mám jako pokoušet a zkazit – i když dneska už je to brnkačka – kolikrát zkazej eště voni nás. To bys koukal, co všechno přinesou kluci do pekla za manýry, když se vracej ze země.“

„Jak je vlastně máš pokoušet?“

„Třeba k pití, k nadávání, ke lhaní, k závisti, k pomlouvání, ke krádežím...“

„To sou samý normální, běžný věci, to abys sebral celou republiku.“

„A taky k hazardu a na ženský...“

„Na ženský, jo?“ zeptal jsem se nedůvěřivě a vzpomněl si přitom na přednostma obdařenou Magdu, se kterou skotačím už pár měsíců, zatímco její starej hákuje někde na severu na odstraňování polomový kalamity. A taky na Zuzanu, svoji legální manželku, která se odstěhovala k mamince, protože jí vadilo moje chození na pivo a občasná partička karet U Bucků. A taky na drobounkou Evženku z trafiky, která se mi občas motá do snů. A taky na...“

„No, na ženský...“ zasníl se černouš. „Tady na zemi jsou děsně pěkný. Jak jsou krásně bez chlupů... Mně se líbí takový ty udělaný, macatý... chodím se na ně někdy tajně dívat do kotlů, ale tam to pokoukáníčko zkresluje voda a taky mám strach, aby mě přitom nenachytl starej Barnabáš. Von byl na stáži na zemi nákejch tři let a dost ho tam tenkrát náká bába nakrkla, tak s ním není žádná řeč. A vo ženskejch už vůbec.“

„A co teď budeš dělat,“ uťal jsem radši to, co mi začalo vířit hlavou.

„Teď jsem teda namydlenej. A nemůžu se vrátit ani do pekla.“

„Jo a to samý mám já ve svatozáří,“ připomněl se anděl, kterej se cítil odstrčenej.

„Tebe taky navigujou na nějakou konkrétní vosobu, kterou máš svádět?“ nestačil jsem se divit.

„Jasně. Na takový, který de eště zachránit. A když se mi to povede, dostanu prémii, to pak letím do sedmýho nebe,“ nadchl se ten blondátej okřídlenec. „Ale když nemám svatozář – a von mi ji ke všemu ještě zlomil nebo co, takže už vůbec nefunguje – tak nevím, co dělat. A zpátky bez ní taky nemůžu, to by mi šéf dal!“

„To jako Bůh?“

„Ne, ten ne – co tě nemá, mým šéfem je nejvyšší andělskej zmocněnc - archanděl Gabriel,“ a už se mu zase koulely z vočí slzy jako hrachy. „Vlastně se do nebe už nemůžu vrátit vůbec.“

Teď jsem nevěděl, koho z těch dvou litovat víc. Jediný řešení je - probrat to u piva.

„Tak deme, kluci,“ zavelel jsem rozhodně. „Dneska stavbaři brali, v hospodě bude plno, ať se eště někam vejdem.“

Oba se poslušně postavili po mým boku, andělovi jsem pučil svoji koženou bundu a čertovi placatou čepici, aby zakryla ty jeho pochroumaný minirůžky, a vyrazili jsme k Buckům. Hospoda šuměla jak včelí úl a stůl s karbaníkama, kde sem obvykle sedával, už byl obsypanej jako česno.

„Zdarec, Lojzo,“ kejvnul jsem na hromotluckyho výčepního. „Hod' nám támhle do rohu tři dvanáctky a tři fr'any,“ snažil jsem se oba své nový kámoše nenápadně zakormidlovat ke stolu v koutě.

Lojza kejvnul, pak zvednul voči vod pípy a vobočí mu vyjelo až nahoru: „Hele, Pepane, to dete z nějakýho maškarního nebo co?“

„Tak nějak,“ odušil jsem a šíboval ty své divnouše do rohu, zatímco se po nich vostatní votáčeli jako po nějaký prsatý sexbombě. Sem tam někdo něco utrousil jakoby vtipnýho a vostatní se tlemili jako utrženéj krajíc.

Můj doprovod se apaticky posadil na rozvrzaný židle, a když Lojza před ně postavil napěněný püllitry, koukali jako jojo. Po třech pivech a třech fr'anech se ale už anděl s čertovským drželi kolem ramen a společně s celým lokálem vyřvávali za doprovodu Cvrčkovo fňukny „Hospůdko, hospůdko malá...“ a „Šup sem, šup tam...“. Dokonce se pokoušeli kouřit moje Sparty. Černýmu to docela šlo, ale anděl si moh vykašlat plíce. Pak ale oba zvadli jako lilie. Jasně, nebyli na pivo a na chlast zvyklí. To chce trénink. Měl jsem co dělat, abych je odvek po půlnoci domů. Uložil jsem je na rozkládací gauč, kde usnuli jako mimina, přitisknutý k sobě jako ten černobílej indickej symbol - jin a jang, co nosí ta malá na kluka vostříhaná černovláska vodnaproti, která po mně pokaždý háže vočima, když se potkáme v samošce.

Já ale nějak usnout nemoh. Pořád se mi honilo hlavou, jak to, že se ty dvě srazili zrovna před mým barákem. Takže hned, jak ta dvojka ráno mátožně votevřela voči a začala dvojhlasně kňourat, že je bolí hlava, jsem jim zároveň s talířem česnečky naservíroval to svoje dilema:

„Hele, kluci, a koho že ste měli tady jako sbalit, tedy svádět a vochráňovat?“

„No, to bylo právě v tý mý svatozáři...“

„A v mý voháňce.“

„A voni vám nahoře,“ ukázal sem palcem ke stropu a zarazil se a doplnil: „a dole – neřekli, jak se ten váš dotyčnej nebo dotyčná menuje?“

„Jo vidíš, na to sem úplně zapomněl... Počkej... měl to bejt nějaký Josef...“ anděl si podepřel třetšící hlavu a zaúpěl. Jo, to znám, taková kocovina ta dá zabrat.

„...já měl taky chlapa, taky nějakýho Josefa, sakra vy ale máte na tý zemi pěkně blbý ména a úplně bez er...“ namáhal se černouš a srkal přitom polívku rovnou z talíře.

„Už vím, nějak jako jeden svatej, ale ne tak úplně docela – Šimon... ne, Šimon ne, Šimánek... taky ne, Šimůnek – taky ne, Šimáček! Jo, to je vono! Šimáček!“

„Ty vole,“ vyjek rarach, až se mu nalomenej růžek zaklimbal. „Ten muj se menoval zrovna tak!“

Zůstal jsem jak zcepenělej, dyť todle méno zrovna stojí na vizitce na těchhle dveřích, za kterejma sedíme. Přišli ke mně! Pro mě! Jeden mě má zničit, druhěj zachránit... Jo, měl bych toho černýho vyrazit a vsadit na bělouše. Ale má pak takovej život nějakou cenu, když se zřeknu všeho, co ten rohatej nabízí? Zase na druhou stranu do pekla se mi taky dvakrát nechtělo. Ale voni teď už asi stejně nic nezmožou...

„A co teď tedy hodláte dělat, když se nemůžete vrátit domů?“ snažil jsem se najít vodpověď na to svoje šílený dilema.

Oba zmateně zatěkali vočima po stole, pak se koukli jeden na druhýho a jako na povel upřeli ty své blankytně modrý a antracitově černý kukadla na mě.

„Co, co... kdybysme zůstali u tebe?“

Myslel jsem, že spadnu ze židle. Todle jsem tedy nečekal ani ve snu. A taky co s takovejma mimozemskějma tvorama?

„Musím si to rozmyslet,“ řek jsem tak ledabyly, jak jen mi to v tom příšerným napětí podařilo, a šel jsem vařit kafe na uklidněnou.

Myslím, že jsem se rozhodl dobře. Řek bych, že přímo výborně. Na baráku mi visí barevná vosvětlená firma Josef Šimáček corporation, anděla a čertovskýho pučuju do filmů, do divadel, na večítky, na různý šou a estrády a máme se všichni tři jako v ráji. Jako prasata v žitě. Akorát mě štve, že ten černej si tahá domu macatý fešandy a anděl že pak nemá kde spát. No, ale bulku nebo betla hrajou voba fakt skvěle!